

ASTROLOJİK İKİZİM LILLI LEITERMEIER, ÖNÜNE ÇIKIYEREN UYGUN FIRSATI KULLANMADAN EDEMİYOR.

Lilli Leitermeier'le ben on üç yıl kadar önce, aynı günün sabahı 07:17'de, Nussdorf Doğumevi'nde dünyaya gelmişiz. Hamile jimnastiğinde tanışan annelerimiz çok iyi anlaşıyorlarmış. Tabii, birbirini yakından tanıyan iki kadının "astrolojik ikiz" doğurması neredeyse olanaksız olduğu için de, bu durum onlara çok ilginç gelmiş. Son derece mantıklı düşünen annelerimiz daha doğumundayken bebeklerinin bundan sonraki bakımını paylaşmaya karar vermişler.

Dolayısıyla, pazartesi, çarşamba ve cuma günleri Lilli ve benimle annem ilgilenirken; salı, perşembe ve cumartesi

günleri bizi Lilli'nin annesi devralıyormuş. Pazar günleriyse babalar üstleniyormuş bakımımızı. Her baba kendi kızınınkini. Böylece annelerimizin haftada üç bebesiz günleri olmuş çalışabilecekleri. Benimkinin reklam ajansında, Lilli'ninkinin vergi danışma bürosunda. İki yaşımıza kadar bu böyle sürüp gittikten sonra, iki anne de bebekler için bu kadar mola vermenin yeterli olduğunu ilan etmiş ve pazartesiden cumaya Hannelore'ye bırakılmışız. Annelerimiz yeniden "tam gün" çalışmak istiyorlarmış artık.

Hannelore profesyonel bir çocuk bakıcısı. Lilli'yle ikimiz sekiz yıl boyunca ona gittik. Önceleri bütün gün, sabah sekizden akşam altıya kadar; bazen anneler fazla mesai yaptığında ve babaların da bizi alacak zamanı olmadığına daha da uzun. Derken, ilkokula başlayınca, yalnızca öğleden sonraları gider olduk Hannelore'ye. Hatta arada sırada, ailelerimiz akşam gezmeye çıktığında, gece de onda kalıyorduk.

İki buçuk yıla yakın bir süreden beri, öğleden sonraları "etüt" hizmeti veren bir liseye gidiyoruz artık. Bize kalsa, okuldan sonraları yine Hannelore'ye gitmeyi tercih ederdik; onu çok seviyorduk, ama annelerimiz buna karşı çıktılar. Üç küçük yuva çocuğunun şamatası içinde derslerimize odaklanamazmışız ve Hannelore de yeterince eğitilmiş olmadığı için ödevlerimize yardım edemezmiş –böyle açıkladılar bize. Üstelik, öğleden sonra etüt hizmeti, okulda verilen berbat yemek dahil, Hannelore'den çok daha ucuzmuş. Annelerimiz bu konuda "maliyet"in belirleyici olmadığını iddia ettiler; ama bunu külahımıza anlatsınlar! Ne de olsa hanımefendiler uzun süredir tutumlu-ol-kazan ilkesiyle yaşıyorlar! Gerçekleştirmek istedikleri çok pahalı bir düşleri var. Burgenland'da eski bir köy evi alıp, şahane bir şekilde yenilemek arzusundalar. İki küçük aileye yetecek ve tatillerde ya da hafta son-

larında birkaç yakın arkadaşın da kalabileceği büyüklükte bir ev. Bence, babamın Burgenland'da bir köy evine heves ettiği yoktu. Ama, bizim evde genellikle annem ne isterse o olur. Lilliler'de de durum farklı değil.

Lilli'yle sorunum –ya da onun benimle sorunu– en az altı ay önce başladı. Yaz tatilinden birkaç hafta önceki bir matematik dersinde. Yılın son yazılısındaydık ve Lilli –her zamanki gibi– dersin bitmesine daha on beş dakika varken, dört soruyu da tamamlamıştı. Sınav defterini kapattı; arkasına yaslanıp, sol kulağının arkasına yapıştırdığı sakızını ağzına attı ve kollarını göğsünde kavuşturup, sakız çiğneyip arada esneyerek gözlerini tavan lambasına dikti.

Bizler hâlâ problemlerle boğuşup duruyorduk; arkamda oturan Armin'se, sızıntıdan perişan bir halde uflayıp pufluyor ve leş gibi kokuyordu. Telaşlandığı zaman terler, teri de kokuşmuş kaşar peyniri gibi kokar. Çoğu zaman ancak yakınına sokulunca fark edilse de, bu kez kokuşmuş kaşar durumu bana kadar ulaşmıştı. Armin için bu sınav hayat memmat meselesiydi çünkü! Karnesine zayıf gelmemesi için mutlaka orta alması gerekiyordu.

Tam son soruya başladığım sırada, matematik öğretmenimiz Dr. Bär, "Leitermeier, kalan sürede yanıtlarını bir daha kontrol etsen daha iyi olmaz mı?" dedi.

Lilli, öğretmen masasına kurulmuş Dr. Bär'e bakıp, "Gerek yok," dedi.

Dr. Bär yüz kiloluk et yığınının öğretmen koltuğundan kaldırıp, küçük adımlarla Lilli'yle ikimizin sırasına doğru yaklaşırken, "Leitermeier, sınıf arkadaşlarına üstünlüğünü ille de onların gözüne sokmak zorunda mısın? Sende hiç dayanışma ruhu yok mu?" diye tıslayarak hoşnutsuzluğunu belirtti.

Yaklaşan Dr. Bär'e afallamış bir halde bakan Lilli, kulağıma, "Niye dayanışma ruhu yokmuş bende? Bu Dansöz Fıçı iyice kafayı mı üşüttü?" diye fısıldadı. (Adı "ayı" anlamına gelen Dr. Bär'e bu isim, tahtada problem çözerken, şişko ayacıklarının üstünde küçük adımlar atarak dans eder gibi hareketler yaptığı için takılmıştı.)

Dr. Bär sıramızın önünde dikildi. Lilli kafasını kaldırıp, "Yine neyim battı size? Hiçbir şey yaptığım yok ki benim!" diye öfkeyle bağırdı.

Bunun üzerine Dr. Bär, Lilli'ye doğru eğilip, "Sen problemleri çözmekte zorlanırken, biri keyifle arkasına yaslanırsa, hoşuna gider miydi?" diye sordu.

Lilli sıranın altından bir kâğıt mendil çıkarıp, defterinin lacivert kabını sildi. Dr. Bär'in ağzından saçılan tükürükler yağmıştı üstüne.

"Peki, nasıl bir dayanışma göstermemi bekliyorsunuz?" diye sordu bir eliyle defteri silerken, öbürüyle beni işaret ederek. "Dayanışma ruhuyla Marlen'e son denklemi söylesem, bu da size uymaz, öyle değil mi?"

"Bu düzeysiz yorumlarını kendine sakla!" diye cırladı Dr. Bär.

Lilli peçeteyi buruşturup sıranın içine tıktı ve başını kaldırıp masum gözlerle Dr. Bär'e bakarak, "Affedersiniz, dü-zeyy-sizz ne demek?" diye sordu.

Dr. Bär, "Çık dışarı! Derhal sınıfı terk et!" diye bağırıp, Lilli'nin defterini kaptı. "Arkadaşlarının dikkatini dağıtıyorsun sadece!"

Lilli, "Memnuniyetle," diye mınıldanıp, sıranın altından aldığı İngilizce defterine bir dolmakalem iliştirip, kafasını sallaya sallaya ağır adımlarla sınıftan çıktı.

Dr. Bär, Lilli'den hoşlanmıyordu nedense. Bu tuhaf bir

durum; çünkü normalde öğretmenler kendi derslerinde sınıfın en iyisi olan öğrencilerini çok severler. Bence, Dr. Bär, Lilli'nin bazen ders aralarında herkesi çok eğlendiren Dansöz Fıçı taklitleri yaptığını öğrendiği için ona kızıyor. Lilli giysilerinin içine iki sırt çantası tıktırıp, biriyle şişko bir kış, ötekiyle şişko bir göbek yaptıktan sonra, tahtaya yan yatmış sayılarla harfler çiziktirir, silip düzeltir, bir daha silip düzeltirken, Dansöz Fıçı sesiyle, "Ay, şeytan beni şaşırtıp duruyor!" diye yakınır.

Çünkü, Dr. Bär tahtada sık sık hata yapar ve hatayı bulmaya çalışırken, ıslak tahta silgisiyle sinir içinde o kadar çok silip durur ki, sonunda tahtada ne olduğu anlaşılabilir hale gelir ve herkes şaşkınlık içinde kalabilir.

Matematik sınavından sonraki ders arasında –on beş dakikalık olan– önce sonuçlarımı benim grubumda olanlarımla karşılaştırdım ve dört sorudan üçünü tamamen doğru yapmışım kanaat getirince sevinip, sonra da biraz olsun Armin'i teselli etmeye çalıştım. Tek bir soruyu bile doğru yapamadığına emin olduğum için ağlamak üzereydi.

Titrek bir sesle, "Sonbaharda bütünleme sınavına girmek zorunda kalacağım şimdi," dedi. "Ben onu da başaramam. O zaman da meslek okuluna geçmem gerekir; babam hiçbir işe yaramayan özel derslere para harcamak istemiyor çünkü. Annemin de buna ayıracak parası yok. Ama ben sizden ayrılmak istemiyorum, sizinle olmak istiyorum."

Armin'in niye bizden ayrılmak istemediğini hiç anlamadım. Sınıfta onu gerçekten seven hiç kimse bulunmadığı gibi, tek bir arkadaşı bile yoktu. Hele kız arkadaşı hiç! Her şeyiyle sıkıcı biriydi. Sporla ilgisi olmayan, esprisiz, en az on kilo fazlası olan, ters Y bacaklı, düztaban, üstelik kepçekülak-

lı, hafif şehla, tavşan dişli ve çilli olduğu yetmiyormuş gibi, burnunun yerinde turp kadar bir top vardı. Kimse onunla oturmak istemez, sırada yanı hep boş kalırdı. Sınıftakilerin hiçbiri onu partisine çağırılmazdı. Maçlarda takım seçilirken hep en sona kalırdı. Okul gezilerinde ayaklarını sürüye sürüye en arkadan yürür, kimse ona ebedi kafiyeler uydurması için şiir defterini vermez, sınıftaki varlığını ya da yokluğunu hiç kimse umursamazdı. Arkamda oturuyor olmasaydı, emi-nim ben de onu teselli etmeye kalkışmazdım. Ama, ensemin dibinde salya sümük ağlayan birine aldırılmayacak kadar katı yürekli zalimin teki de değilim. Aslında onu görmezden gelip, o ter kokusuna katlanmak zorunda kalmayabilirdim pekâlâ. Armin'i nasıl teselli edebileceğimi bilmiyordum zaten. Bizden niye ayrılmak istemediğini sormak da çok ayıp olur gibi geliyordu.

Sonuçta, İngilizce öğretmenimiz Farecik sınıfa girene kadar Armin'in umutsuz sızlanmalarına kulak verdim. Lilli'nin hâlâ geri dönmemiş olduğunu da, işte ancak o zaman fark ettim. Tabii, Farecik'in de gözünden kaçmadı bu. Kendileri bu konuda çok hassastır. Dersine geç kalınmasından hiç hoşlanmaz. Ondan sonra sınıfa girecek olan, anında bir sözcük testine tabi tutulmayı göze almış demektir. Ama Lilli İngilizce'den hiç çıkmadığı ve yeni sözcüklerin tekinin bile karşılığını kesinlikle bilemeyeceği için elimi kaldırıp, "Affedersiniz, öğretmenim, Lilli Leitermeier'in acilen tuvalete gitmesi gerekti. Birden midesi bulanmaya başladı," diye yalan uydurdum.

Tam sözümü bitirmiştik ki, sınıfın kapısı açıldı ve Lilli içeri girdi. Dikkatini çekmek için öksürüp, ellerimi mideme tutarak, acıyla yüzümü buruşturdum. Lilli hemen durumu

kavrayıp, yüzünü buruşturarak sıramıza doğru gelirken, "Özür dilerim, maalesef biraz kusmak zorunda kaldım!" dedi. Sonra da, yavaşça inleyerek yerine çöktü.

Sınıftaki bütün çocuklar –benim dışımda tabii– onun bu korkunç mide bulantısını gerçek sanıp, acıyan bakışlarını sıramıza çevirdiler. İngilizce-Fareciği de Lilli'nin bu acılı halinden o kadar etkilendi ki, midesini dinlendirmek için bir saatliğine revirde yatmasını önerdi. Ya da müdür yardımcımız Bayan Brunner'ın odasına gidip, Valeryan damlası istemesini. Bizim okulun baş ilacı Valeryan damlasıdır çünkü. İster karnınız ağrısın, ister başınız ya da başka bir yeriniz, hep bu damlayı verirler.

Lilli her ikisini de kahramanca reddetti. Utana sıkıla, "Teşekkür ederim, nasıl olsa geçer," dedi İngilizce-Fareciği'ne. Ardından da, bana, "Ne yaptığımı bilersen, nutkun tutulur," diye fısıldadı.

İngilizce dersinden sonraki arada, Lilli'nin bana olayı anlatmasını istedim tabii. Ama gizemli bir şekilde, "Şimdi olmaz, Marlen. Öğlen her şeyi anlatırım. Birileri duyarsa çok kötü olur. Başım belaya girer o zaman!" diye fısıldadı.

Berbat bir öğle yemeğinden sonra (Lapa gibi bir pirinçli domates çorbası, kupkuru bir bulgur pilavı ve ağu gibi tatlı bir elma kompostosu vardı.) Lilli'yle birlikte avluya çıktık. Gün boyu kimseciklerin uğramadığı bisiklet parkının oradaki alçak bir duvara oturduk ve sabırsızlık içinde, "Haydi, artık dökül bakalım, Lilli; bu kadar meraklandırma beni!" diye tutturdum.

Lilli ağzı kulaklarında, "Büyük bir dümen çevirdim," dedi. "Ne yazık ki, gizli kalmak zorunda. Yoksa, elmaslarla bezeli, platin bir üstün başarı nişanı verilmesi gerekirdi bana."

Sonra da, ne yaptığını anlattı ve dediği gibi, nutkum